NORAKSTS

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.A42787909
AA43-0157-12/5

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 3.oktobrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs V.Poķis,
tiesneses I.Amona un S.Liniņa,

piedaloties atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes, Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvei *I.M.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *V.P.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2009.gada 8.aprīļa lēmuma Nr.19.1/8315 atcelšanu daļā, sakarā ar Valsts ieņēmumu dienesta un *V.P.* apelācijas sūdzībām par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 14.septembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk - VID) Latgales reģionālā iestāde (turpmāk – LRI) no 2008.gada 2.septembra līdz 2008.gada 27.novembrim veica *V.P.* iedzīvotāju ienākuma nodokļa (turpmāk - IIN) auditu par 2005. un 2006.gadu.

Ar VID LRI Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieka v.i. 2008.gada 27.novembra lēmumu Nr.1-4/19272 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) *V.P.* papildu nomaksai budžetā aprēķināts IIN par 2005. un 2006.gadu Ls 3278,05 (Ls 1312,85 + Ls 1965,2), soda nauda Ls 1639,03 un nokavējuma nauda Ls 1064,35, kā arī samazināta 2005.gada deklarācijā uzrādītā IIN pārmaksa par Ls 37,52 un saistībā ar minēto aprēķināta soda nauda Ls 18,76.

Ar VID LRI direktores v.i. 2009.gada 26.janvāra lēmumu Nr.1-4/1978 (turpmāk – 2009.gada 26.janvāra lēmums) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[2] Izskatījis *V.P.* apstrīdēšanas iesniegumu, VID ģenerāldirektors ar 2009.gada 8.aprīļa lēmumu Nr.19.1/8315 (turpmāk - Lēmums): 1) atstāja negrozītu 2009.gada 26.janvāra lēmumu daļā par papildu nomaksai budžetā noteikto IIN Ls 3278,05, soda naudu Ls 1639,03 un nokavējuma naudu Ls 1063,37, kā arī daļā par 2005.gada deklarācijā uzrādītās IIN pārmaksas samazināšanu par Ls 37,52 un saistībā ar minēto aprēķināto soda naudu Ls 18,76; 2) atcēla 2009.gada 26.janvāra lēmumu daļā par papildu nomaksai budžetā noteikto nokavējuma naudu Ls 0,98 apmērā.

Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] No audita laikā iegūtās informācijas secināms, ka *V.P.* bankas kontā iemaksājis 2005.gada 3.maijā par Ls 51,27, 20.maijā par Ls 2234,7 un 25.maijā par Ls 2995 vairāk skaidras naudas līdzekļu nekā viņam tobrīd varēja būt. Tāpat arī 2005.gada 3.jūnijā *V.P.* par Ls 120,53 vairāk samaksājis skaidrā naudā par automašīnu Ford Mondeo, nekā tobrīd viņa rīcībā varēja būt skaidas naudas līdzekļu. Tādējādi VID LRI pamatoti *V.P.* rīcībā esošo naudas līdzekļu neatbilstību ar viņa veiktajās darbībās izmantoto līdzekļu apjomu Ls 5401,5 (Ls 51,27 + Ls 2234,7 + Ls 2995 + Ls 120,53), kvalificēja kā slēpto ar IIN apliekamo ienākumu. *V.P.* šādam VID LRI secinājumam nepiekrīt, norādot, ka Ls 5360 nav viņa ienākumi.

[2.2] No lietas materiāliem izriet, ka 2005.gada 20.maijā Ls 2360 apmērā un 2005.gada 26.maijā Ls 3000 apmērā *V.P.* AS „Parex banka" norēķinu kontā iemaksātie naudas līdzekļi tika uzskatīti par *V.P.* naudas līdzekļiem. Sūdzībās VID LRI un VID ģenerāldirektoram *V.P.* norādījis, ka minētās summas ir *V.F.* aizdevumi *D.B.*, kuri veikti, izmantojot *V.P.* bankas kontu, jo *V.P.* šajā gadījumā bijis galvotājs aizdevuma saņemšanai un atgriešanai. Tādējādi minētās summas bijušas aizdevuma nodošanas un atgriešanas darījumi.

No lietas materiāliem izriet, ka *V.P.* audita laikā 2008.gada 8.oktobrī VID LRI sniedzis paskaidrojumu, norādot, ka 2005.gada 20.maijā Ls 2360 un 2005.gada 26.maijā Ls 3000 saņēmis Daugavpilī no nezināma cilvēka pēc *V.F.* lūguma, jo šī nauda piederēja viņam, un veica pārskaitījumu. Savukārt 2008.gada 25.novembrī *V.P.* VID LRI sniegtajā skaidrojumā, kā arī VID LRI direktorei un VID ģenerāldirektoram adresētājās sūdzībās norāda, ka, izpildot *D.B.* lūgumu sameklēt personu, kas viņam varētu aizdot naudu, *V.P.* iepazīstinājis *D.B.* ar *V.F.* Naudu *V.F.* apņēmies aizdot tikai tad, ja *V.P.* kļūs par galvotāju un darījums tiks veikts caur galvotāja kontu AS „Parex banka".

Izvērtējot *V.P.* sniegtajos paskaidrojumos norādītos faktus, secināms, ka tie ir pretrunīgi. Proti, VID sniegtajās 2005. un 2006.gada papildu deklarācijās *V.P.* nav uzrādījis darījumus par naudas saņemšanu 2005.gadā no *V.F.* un tās atgriešanu viņam 2006.gadā. Turklāt lietas materiālos ir tikai VID LRI direktorei adresētajai sūdzībai pievienotais *D.B.* iesniegums par *V.P.* uzrādītā darījuma vienu pusi (naudas atgriešanu). Savukārt lietas materiālos nav *V.F.* liecības par attiecīgo darījumu un tā veikšanas apstākļiem, arī VID ģenerāldirektoram adresētajai sūdzībai tāda nav pievienota.

[2.3] Tā kā *V.P.* sniegtajos paskaidrojumos un papildu deklarācijās ir konstatējamas pretrunas un neatbilstības, kā arī pretēji *V.P.* sūdzībā izteiktajam apgalvojumam, lietā nav *V.F.* (viena no *V.P.* uzrādītā darījuma pusēm) liecības,

Ls 5360 (Ls 2234,7 + Ls 2995) ir pamatoti kvalificēti kā *V.P.* slēptais ienākums. Tādējādi *V.P.* iebildumi šajā daļā ir noraidāmi kā nepierādīti.

Līdz ar to VID LRI pamatoti *V.P.* 2005.gada slēpto ienākumu noteikusi Ls 5401,5 (Ls 51,27 + Ls 2234,7 + Ls 2995 + Ls 120,53) apmērā.

[2.4] VID LRI pamatoti saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 3.panta pirmo un otro daļu, 7.pantu un 8.panta trešās daļas 12.punktu *V.P.* par 2005.gadu noteikto slēpto ienākumu Ls 5401,5 iekļāva viņa 2005.gada ar IIN apliekamajos ienākumos, kā rezultātā pamatoti par Ls 37,52 samazināja *V.P.* par 2005.gadu uzrādīto IIN pārmaksu un aprēķināja budžetā iemaksājamo IIN Ls 1312,85.

[2.5] Attiecībā par 2006.gadu no lietas materiāliem izriet, ka *V.P.* nav konstatēts slēptais apliekamais ienākums. Taču pārbaudē ir konstatēts, ka nodokļu maksātājs ir guvis ar IIN apliekamus ienākumus, pārdodot nekustamo īpašumu (dzīvokli */adrese/*), kas bijis viņa īpašumā mazāk par 12 mēnešiem.

No sūdzībā norādītā saprotams, ka *V.P.* nenoliedz nekustamā īpašuma pārdošanas faktu, bet norāda, ka viņam saistībā ar minētā īpašuma iegūšanu savā īpašumā ir bijuši daudz lielāki izdevumi (kurus nepamatoti nav ņēmusi vērā VID LRI), kā rezultātā viņam no šā īpašuma pārdošanas neveidojas ar IIN apliekamie ienākumi. Proti, iegādājoties dzīvokļa privatizācijas tiesības, *V.P.* samaksājis *F.S.* kompensāciju Ls 10 000, kas kopā ar privatizācijas izdevumiem Ls 2139,2 veido minētā īpašuma kopējo iegādes vērtību Ls 12 139,2 (nevis Ls 2139,2).

Saskaņā ar Daugavpils Zemesgrāmatas nodaļas informācijas sistēmas datiem *V.P.* nostiprinātas īpašuma tiesības uz minēto dzīvokli, pamatojoties uz 2005.gada 27.septembrī starp Daugavpils pilsētas dzīvojamo māju privatizācijas komisiju kā pārdevēju un *V.P.* kā pircēju noslēgto pirkuma līgumu. Tajā noteikta pirkuma maksa Ls 2139,2 jeb 76,4 sertifikāti. Noslēdzot 2006.gada 2.februāra līgumu, *V.P.* pārdeva šo dzīvokli *I.F.* par Ls 10 000.

VID LRI konkrētajā gadījumā nekustamā īpašuma iegādes vērtības noteikšanai izmantojusi publiskas ticamības reģistra – Zemesgrāmatas informāciju, kas ir dokumentāri pamatota ar pirkuma līgumu, kurš noslēgts starp Daugavpils pilsētas dzīvojamo māju privatizācijas komisiju un *V.P.* Saskaņā ar šo informāciju audita aprēķinos kā dzīvokļa iegādes vērtība ņemta vērā minētā tā privatizācijas vērtība Ls 2139,2.

Attiecībā par *V.P.* argumentu, ka minētā dzīvokļa iegādes vērtībā ir jāiekļauj dzīvokļa bijušajai īrniecei *F.S.* samaksātā kompensācija Ls 10 000, norādāms, ka lietas materiālos nav ne līguma, ne citu dokumentāru pierādījumu, kas apliecinātu, ka *F.S.* (vai viņas likumiski pilnvarotā persona) saskaņā ar savstarpēju vienošanos saistībā ar dzīvokļa */adrese/*, privatizāciju no *V.P.* būtu saņēmusi kompensāciju. Lietas materiālos ir 2005.gada 7.jūlija līgums, kurā kā līgumslēdzējas puses norādīti *V.P.* un *F.S.* Atbilstoši līgumā norādītajiem nosacījumiem *F.S.* apņemas atsacīties par labu *V.P.* no dzīvokļa */adrese/* privatizācijas tiesībām un par to saņem kompensāciju Ls 10 000. Taču uz minētā līguma nav *F.S.* paraksta, šo līgumu ir parakstījis tikai *V.P.*, kā arī *O.K.* un *I.K.* Lietā nav atrodams arī dokumentārs apliecinājums, ka *F.S.* būtu pilnvarojusi *O.K.* vai *I.K.* pārstāvēt sevi šādā darījumā. Līdz ar to secināms, ka minētais līgums nevar kalpot par dokumentāru pierādījumu sūdzības iesniedzēja

argumentu pamatošanai. Turklāt minētajā līgumā norādītais teksts ir savstarpēji pretrunīgs, kā arī ir pretrunā ar *O.K.* un *I.K.* 2008.gada 20.oktobrī VID LRI iesniegtajos paskaidrojumos norādīto. Proti, no līguma 5.punktā norādītā izriet, ka *F.S.* ir tiesības atteikties nodot dzīvokļa privatizācijas tiesības *V.P.*, ja viņš līdz vienošanās (par dzīvokļa privatizēšanas tiesību nodošanu) noslēgšanai nesamaksā Ls 10 000, bet no līguma 6. un 7.punktā norādītā izriet, ka *V.P.* samaksā *F.S.* Ls 10 000 divu liecinieku – *O.K.* un *I.K.* klātbūtnē. Tāpat *I.K.* 2008.gada 20.oktobrī VID LRI sniegtajā paskaidrojumā norāda, ka nezina, kā notikusi darījuma par minētā dzīvokļa pārdošanu noformēšana, lai gan 2005.gada 7.jūlija līgumā norādīts, ka viņa apliecina darījuma esamību. Bez tam gan *I.K.*, gan *O.K.* savos 2008.gada 20.oktobra paskaidrojumos norādījuši, ka samaksa veikta pa daļām, bet no 2005.gada 7.jūlija līgumā norādītā izriet, ka šis maksājums veikts vienā reizē.

Ņemot vērā faktu, ka lietā nav dokumentāru pierādījumu, ka *V.P.* Ls 10 000 samaksājis *F.S.* saistībā ar dzīvokļa */adrese/* privatizāciju, kā arī lietā esošie trešo personu *O.K.* un *I.K.* paskaidrojumi satur pretrunīgu informāciju, *V.P.* argumenti par Ls 10 000 iekļaušanu dzīvokļa iegādes izdevumos ir noraidāmi kā nepamatoti. Līdz ar to VID LRI pamatoti *V.P.* saistībā ar minētā dzīvokļa pārdošanu ienākumus noteica Ls 7860,8 (Ls 10 000 – Ls 2139,2) apmērā, kā arī pamatoti par minēto summu palielināja nodokļu maksātāja uzrādītos 2006.gada ar IIN apliekamos ienākumus un pārrēķina rezultātā pamatoti nomaksai budžetā aprēķināja IIN par 2006.gadu Ls 1965,2 apmērā.

[2.6] Attiecībā uz *V.P.* argumentu, ka VID LRI nepamatoti nav ņēmusi vērā, ka viņš no radiem 2005. un 2006.gadā saņēmis naudas summu, kas pārsniedz Ls 2000, konstatējams, ka *V.P.* iesniegtajās papildu deklarācijās nav uzrādījis naudas saņemšanas faktu no mātes un citiem radiem 2005. un 2006.gadā. Turklāt no lietas materiāliem izriet, ka *V.P.* ne audita, ne arī par audita rezultātiem pieņemtā administratīvā akta apstrīdēšanas laikā nav iesniedzis dokumentārus pierādījumus, kad, kādā konkrētā apmērā un no kādiem konkrētiem radiniekiem viņš būtu saņēmis kādus konkrētus naudas līdzekļus. Tādējādi VID LRI bija pamats neņemt vērā *V.P.* apgalvojumus par naudas līdzekļu saņemšanu no radiniekiem.

[2.7] VID LRI saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 31.^{3}panta pirmo daļu, likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmo un trešo daļu, *V.P.* pamatoti papildu nomaksai budžetā aprēķinājusi IIN Ls 3278,05 (par 2005.gadu Ls 1312,85 un par 2006.gadu Ls 1965,2) un soda naudu Ls 1639,03, kā arī pamatoti saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.^{3}panta pirmo un trešo daļu par Ls 37,52 samazinājusi 2005.gada ienākumu deklarācijā uzrādīto IIN pārmaksu un saistībā ar minēto aprēķinājusi soda naudu Ls 18,76.

[2.8] No lietas materiāliem izriet, ka nokavējuma naudu par 2006.gadu papildu nomaksai budžetā *V.P.* aprēķināto IIN VID LRI aprēķinājusi, sākot no 2007.gada 17.aprīļa, kas konkrētajā gadījumā saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 19.panta trešajā un piektajā daļā, kā arī Administratīvā procesa likuma (turpmāk - APL) 43.panta otrajā daļā noteikto ir IIN par 2006.gadu maksāšanas termiņa pēdējā diena. Tādējādi konstatējams, ka

konkrētajā gadījumā *V.P.* nokavējuma nauda saistībā ar papildu nomaksai budžetā aprēķināto IIN bija jāaprēķina par 503, nevis 504 dienām, t.i., Ls 494,25 (Ls 1965,2 x 503 x 0,05%), nevis Ls 495,23 apmērā.

Tādējādi VID LRI saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otro daļu *V.P.* pamatoti aprēķinājusi IIN nokavējuma naudu par 2005. un 2006.gadu Ls 1063,37 (par 2005.gadu Ls 569,12 un par 2006.gadu Ls 494,25), bet nepamatoti Ls 0,98 (Ls 1064,35 – Ls 1063,37).

[3] 2009.gada 15.maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *V.P.* (turpmāk - pieteicējs) pieteikums par Lēmuma atcelšanu daļā.

Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] VID amatpersonas, veicot pieteicēja sūdzības pārbaudi, nav iedziļinājušās sūdzības būtībā un tajā izklāstītajos argumentos, līdz ar ko uzskatāms, ka pieteicēja sūdzības izskatīšana pēc būtības nav veikta.

Pieņemot Lēmumu, VID ir pārkāpis materiālās tiesību normas, nav vispusīgi un objektīvi izvērtējis lietas faktiskos apstākļus: daļu patvaļīgi interpretējot, daļu vispār neanalizējot un nevērtējot, nav veicis iesniegto dokumentu satura analīzi, kā rezultātā ir pārkāpis administratīvā procesa principus.

[3.2] Netika vērtēti faktiskie apstākļi, kādi pastāvēja starp pieteicēju un dzīvokļa īrnieci *F.S.*, veicot civiltiesisku darījumu – par dzīvokļa privatizāciju */adrese/*. Privatizēt minēto dzīvokli un pārdot to pašas spēkiem *F.S.* nespēja vairāku iemeslu dēļ: viņas vecuma, veselības stāvokļa un naudas līdzekļu trūkuma dēļ. Tādēļ *F.S.*, pamatojoties uz likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 13., 32., 33. un 76.pantu prasībām nodeva pieteicējam savas privatizācijas tiesības, noslēdzot par to līgumu, kura liecinieki bija *F.S.* radinieki: *O.K.* un *I.K.*, kā arī pašvaldības darbiniece Marika Garbunova, kuras pienākumos ietilpa minēto darījumu veikšana. Pie tam pieteicējs vairākkārt pievērsa auditoru uzmanību uz to faktisko apstākli, ka pieteicēju ar *F.S.* iepazīstināja un minēto darījumu no *F.S.* vārda veikt piedāvāja *O.K.*, *F.S.* māsas dēls, kurš arī izpildīja tantes uzlikto gribu. Tādēļ apstrīdams ir fakts, ka pieteicējs samaksāja *F.S.* minēto atrunāto naudas summu Ls 10 000 apmērā, kas neapšaubāmi ir uzskatāmi par viņa izdevumiem.

[3.3] Bez minētās summas Ls 10 000 apmērā pieteicēja izdevumi minētā dzīvokļa privatizācijai ir arī naudas summa Ls 2139,20 apmērā, ko viņš iztērēja, veicot dzīvokļa privatizācijas noformēšanu. Tādējādi pieteicēja tieši izdevumi, kas saistīti gan ar dzīvokļa privatizācijas tiesību iegūšanu, gan privatizāciju, sastāda Ls 12 139,20. Minētais neapšaubāmi pierāda, ka dzīvokļa pārdošanas rezultātā pieteicējam nav bijis reāls ienākums, no kura aprēķināt IIN. Auditoru izdarītie secinājumi un veiktais aprēķins neatbilst ne faktiskajiem, ne tiesiskajiem apstākļiem, kas ir par pamatu Lēmuma atcelšanai šajā daļā.

[3.4] Naudas summu Ls 5360 apmērā nevar uzskatīt par pieteicēja ienākumu sekojošu iemeslu dēļ.

[3.4.1] 2005.gada maijā pie pieteicēja vērsās viņa paziņa *D.B.*, lūdzot sameklēt personu, kura varētu viņam aizdot naudas summu. Pieteicējs, izpildot lūgumu, iepazīstināja *D.B.* ar savu paziņu *V.F.* Tā kā *V.F.* nepazina *D.B.*, minēto

aizdevumu viņš apņēmās veikt tikai pie nosacījuma, ka pieteicējs šai darījumā ir galvotājs un šai sakarā naudas nodošana un atgūšana notiks caur pieteicēja norēķinu kontu Parex bankā.

V.F. divas reizes aizdeva *D.B.* naudas summu, izmantojot pieteicēja norēķinu kontu, kā arī nauda tika atdota *V.F.* pilnā apmērā caur pieteicēja norēķinu kontu. Minēto, pirmkārt, pierāda darījuma dalībnieku *D.B.* un *V.F.* liecības, kas tika adresētas VID, otrkārt, maksājuma uzdevumi, kuros nepārprotami norādīts darījuma mērķis – aizdevuma nodošana un atdošana. Taču VID amatpersonas bez jebkāda tiesiska pamata atteicās vērtēt minētos apstākļus, bez jebkāda pamatojuma uzskatot minēto naudas summu par pieteicēja ienākumu, kas ir bez jebkāda tiesiskā pamatojuma un neatbilst Civillikuma 1692.panta prasībām, kas nosaka, ka galvojums ir kādas personas uzņemts pienākums atbildēt kreditoram par trešās personas parādu, neatsvabinot tomēr pēdējo no viņa pienākuma parādu atgriezt.

[3.4.2] Minēto darījumu puses nav apstrīdējušas, ir izpildījušas, tādēļ tas ir spēkā, kas uzliek par pienākumu VID darbiniekiem to vērtēt attiecīgi tā jēgai un mērķim, kas neapšaubāmi bija aizņēmums, kas attiecīgi pieteicēja ieņēmums, tādēļ arī nevar būt vērtēts kā pieteicēja mantas palielinājums, kas būtu apliekams ar IIN.

[3.5] Nav ņemts vērā, ka laika periodā no 2005.gada līdz 2006.gadam pieteicējs no savas mātes un citiem radiem saņēma naudas summu, kas pārsniedz Ls 2000.

[4] VID (turpmāk - atbildētājs) rakstveida paskaidrojumā tiesai pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 14.septembra spriedumu daļēji apmierināts pieteicēja pieteikums, atceļot ar tā pieņemšanas dienu Lēmumu daļā, ar kuru pieteicējam uzlikts pienākums veikt maksājumus valsts budžetā par papildus aprēķināto IIN par 2005.gadu Ls 1312,85, IIN soda naudu Ls 656,43 un IIN nokavējuma naudu Ls 569,12 apmērā, kā arī samazināta IIN pārmaksa par Ls 37,52 un ar to aprēķinātā soda nauda Ls 18,76 apmērā. Pārējā daļā pieteikums noraidīts.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[5.1] Lietā ir strīds par to, vai atbildētājs pamatoti konstatējis, ka pieteicēja līdzekļu izlietojums 2005.gadā pārsniedz gūtos ienākumus, tādējādi konstatējot slēpto ar IIN apliekamo ienākumu un vai VID pamatoti aprēķināja IIN no nekustamā īpašuma */adrese/* atsavināšanas 2006.gadā.

[5.2] Pieteicējs 2008.gada 5.martā iesniedza pieprasītās papildu deklarācijas par 2004., 2005. un 2006.gadu un 2008.gada 1.augustā iesniedza papildus deklarācijas par 2005. un 2006.gadu. Dokumenti deklarācijām pievienoti netika. Iesniegtajās papildu deklarācijās pieteicējs uzrādīja darījumu ar nekustamo īpašumu */adrese/* 2005.gadā, paskaidrojot, ka pieteicējs Ls 10 000 samaksājis *F.S.* un, ka ir izveidojies parāds Ls 9000 apmērā *F.F.*, jo sākotnēji

nekustamo īpašumu esot plānots pārdot par Ls 19 000, bet reāli tas pārdots par Ls 10 000.

[5.3] No lietas materiāliem un pieteicēja pārstāves tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem konstatējams, ka pieteicējs uzskata, ka VID nepamatoti: 1) Ls 5360 atzina par pieteicēja ienākumiem; 2) Ls 10 000 neatzina kā kompensāciju *F.S.*; 3) neatzina Ls 2000 kā materiālo palīdzību no māsas un mātes.

Attiecībā uz aizdevuma atmaksu Ls 5360 apmērā *V.F.* atbildētājs to neatzina, jo pieteicēja sniegtajos paskaidrojumos norādītie fakti ir pretrunīgi, kā arī darījumā iesaistītās personas un apstākļi tiek atšķirīgi skaidroti. VID iesniegtajās 2005. un 2006.gada papildu deklarācijās pieteicējs nav uzrādījis darījumus par naudas saņemšanu 2005.gadā no *V.F.* un tās atdošanu viņam 2006.gadā. Lietas materiālos ir tikai *D.B.* iesniegums par pieteicēja uzrādītā darījuma vienu pusi (naudas atdošanu). Savukārt lietas materiālos nav *V.F.* liecības par attiecīgo darījumu un tā veikšanas apstākļiem.

Tiesas sēdē nopratināti kā liecinieki *D.B.* un *V.F.* apstiprināja, ka starp pieteicēju, *D.B.* un *V.F.* tika noslēgts aizdevuma līgums par 10 000 ASV dolāru, kur pieteicējs bija kā galvotājs, ka *V.F.* divās daļās pa 5000 ASV dolāru to nodeva *D.B.* pieteicēja klātbūtnē, ka aizdevums caur banku ir atmaksāts. *D.B.* liecināja, ka viņš divās daļās saņēma no *V.F.* 10 000 ASV dolāru. Aizdevumu atdeva latos, ko divās daļās nodeva pieteicējam skaidrā naudā – Ls 2360 un Ls 3000, lai tā tiktu atdota *V.F.* Savukārt *V.F.* apstiprina, ka aizdevuma atmaksu ir saņēmis, izņemot Ls 1000, ko pieteicējs lūdzis aizdot, ka līdz lietas izskatīšanai tiesas sēdē pieteicējs šo naudas summu vēl nav atdevis.

Minētās liecības apstiprina tiesas sēdē iesniegtais 2005.gada 5.aprīļa aizdevuma līgums *(lietas 193.-199.lapa)* un pieteicēja konta izdruka *(lietas 142.-143.lapa)*, no kuras redzams, ka 2005.gada 20.maijā pieteicējs ir papildinājis kontu, iemaksājot Ls 2360 un 2005.gada 25.maijā pārskaitījis Ls 1215 *V.F.*, kā maksājuma mērķi norādot „parāda maksa" un attiecīgi 2005.gada 25.maijā papildinājis kontu par Ls 3000, ko 2005.gada 3.jūnijā pārskaitījis *V.F.*

Tiesas ieskatā minētās liecības ir ticamas un neizraisa šaubas. Līdz ar to tiesa uzskatīja, ka šajā daļā VID nebija pamata Ls 5360 atzīt kā pieteicēja ienākumus.

[5.4] Attiecībā uz Ls 10 000 kompensācijas izmaksu *F.S.*, atbildētājs to neatzina, jo lietas materiālos nav ne līguma, ne citu dokumentāru pierādījumu, kas apliecinātu, ka *F.S.* (vai viņas likumiski pilnvarotā persona) saskaņā ar savstarpēju vienošanos saistībā ar dzīvokļa */adrese/* privatizāciju no pieteicēja būtu saņēmusi kompensāciju.

Kā 2010.gada 4.februāra tiesas sēdē paskaidroja pieteicēja pārstāve, 2005.gada 7.jūlija līgums tika sastādīts rakstveidā ar atpakaļejošu datumu pēc *F.S.* nāves, ka nauda tika atdota *O.K.* nevis *F.S.*, ka Ls 5000 tika atdoti pirms vienošanās par dzīvokļa privatizāciju noslēgšanas, bet otri Ls 5000 tika atdoti pēc dzīvokļa pārdošanas.

Liecinieks *O.K.* liecināja, ka pusi norunātās summas pieteicējs atdeva septembrī, kas tika atdota *F.S.*, pasakot, ka otra puse tiks atdota pēc mēneša vai pusotra mēneša.

Lieciniece *I.K.* liecināja, ka laikā, kad tika sastādīts 2005.gada 7.jūlija līgums, *F.S.* vēl bija dzīva, nauda tika atdota divās daļās ar pusotra mēneša starplaiku.

Kā konstatējams no lietas materiāliem, vienošanās par izīrētā dzīvokļa privatizāciju citai personai noslēgta 2005.gada 19.jūlijā, zemesgrāmatā dzīvoklis uz pieteicēja vārda ierakstīts 2005.gada 9.novembrī uz 2005.gada 27.septembra pirkuma līguma pamata, minētais nekustamais īpašums atsavināts *I.F.* 2006.gada 2.februārī.

Ievērojot minēto, tiesa secināja, ka pieteicēja un liecinieku sniegtā informācija ir pretrunīga, proti, pieteicēja pārstāve norāda, ka puse summas tika nodota *O.K.* pirms vienošanās noslēgšanas, proti, pirms 2005.gada 19.jūlija, otra pēc dzīvokļa pārdošanas, proti, pēc 2006.gada 2.februāra. Savukārt liecinieks *O.K.* liecināja, ka puse naudas tika samaksāta septembrī, otra puse pēc mēneša pusotra, proti apmēram oktobrī, novembrī. Pieteicēja pārstāve paskaidroja, ka 2005.gada 7.jūlija līgums tika noslēgts pēc *F.S.* nāves, tāpēc uz līguma nav viņas paraksta, savukārt lieciniece *I.K.* liecina, ka minētais līgums tika noslēgts, kad *F.S.* vēl bija dzīva. Turklāt lieciniece *M.G.* liecināja, ka 2009.gada 19.jūlijā, kad tika parakstīta vienošanās, *F.S.* bija spējīga to parakstīt, runāja sakarīgi un visu saprata, viņa tikai nespēja staigāt. Līdz ar to tiesa secināja, ka lietā esošā informācija un pierādījumi par Ls 10 000 samaksu *F.S.* ir pretrunīga, ka lietā nav pierādīts, ka pieteicējs kā kompensāciju par atteikšanos no privatizācijas tiesībām būtu samaksājis *F.S.* Ls 10 000. Tiesa arī kritiski vērtēja pieteicēja pārstāves paskaidrojumus, ka pieteicējs nekustamā īpašuma privatizācijā ieguldīja savus līdzekļus apmēram Ls 2000 apmērā, līdz ar ko pieteicējs ne tikai nav guvis ienākumus, bet vēl arī palicis zaudētājos.

[5.5] Atbildētājs Lēmumā pamatoti, saskaņā ar Daugavpils Zemesgrāmatas nodaļas informācijas sistēmas datiem, atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8.panta trešās daļas 11.punktam, 9.panta pirmās daļas 19.punkta c) apakšpunktam, Ministru kabineta 2000.gada 18.oktobra noteikumu Nr.357 „Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" normu piemērošanas noteikumi" (spēkā līdz 2006.gada 1.septembrim) 25. un 26.punktam konstatējis, ka izskatāmajā gadījumā nekustamā īpašuma iegādes vērtība ir Ls 2139,2, savukārt atsavināšanas vērtība ir Ls 10 000. Tādējādi atbildētājs pamatoti pieteicējam saistībā ar minētā dzīvokļa pārdošanu ienākumus noteica Ls 7860,8 (Ls 10 000 – Ls 2139,2) apmērā, kā arī pamatoti par minēto summu palielināja nodokļu maksātāja uzrādītos 2006.gada ar IIN apliekamos ienākumus un pārrēķina rezultātā pamatoti nomaksai budžetā aprēķināja IIN par 2006.gadu Ls 1965,2 apmērā un attiecīgi aprēķināja soda naudu un nokavējuma naudu.

[5.6] Attiecībā uz saņemtajiem naudas līdzekļiem Ls 2000 apmērā no mātes un radiem, atbildētājs tos neatzina, jo pieteicējs iesniegtajās papildu deklarācijās nav uzrādījis naudas saņemšanas faktu no mātes un citiem radiem 2005. un 2006.gadā, kā arī ne audita, ne arī par audita rezultātiem pieņemtā administratīvā akta apstrīdēšanas laikā nav iesniedzis dokumentārus pierādījumus, kad, kādā konkrētā apmērā un no kādiem konkrētiem radiniekiem viņš būtu saņēmis kādus konkrētus naudas līdzekļus.

Tiesas sēdē lieciniece *L.P.* apliecināja, ka viņa un māte, satiekoties, kad pieteicējs aizbrauca uz Baltkrieviju, pieteicējam deva naudu apmēram EUR 200, jo pieteicējs stāstījis, ka viņam ir smagi apstākļi, vēlāk tika nolemts materiālo palīdzību sniegt ik mēnesi EUR 200 apmērā, jo viņām ar māti ir savs bizness, kas dod peļņu. Tāpat liecināja, ka no 2006.gada janvāra, kad Baltkrievijā tika ieviestas kredītkartes, lieciniece atvēra bankas kontu, kurā ieskaitīja naudu, savukārt pieteicējs brauca uz Baltkrieviju un Braslavā (kas ir 40 km attālumā no Daugavpils) no konta naudu noņēma (pieteicējam tika iedota kredītkarte un PIN kods).

Minētās liecības apstiprina bankas konta izraksts, no kura redzams, ka Braslavā ar kredītkarti Nr.*/kredītkartes numurs/* regulāri noņemta nauda, kā arī veikti pirkumi *(lietas 201.lapa)*, izsniegtās kredītkartes *(lietas 202.-203.lapa)*, pieteicējam izsniegtās Baltkrievijas vīzas *(lietas 204.-206.lapa)*. Tiesas ieskatā minētās liecības ir ticamas, arī norādītās summas ir ticamas. No lietas materiāliem secināms, ka pēc būtības atbildētājs šādu ienākumu gūšanas avotu neapšauba, tomēr pieprasa pierādījumus par pieteicēja norādīto summu. Tiesas ieskatā, ja daļēji ir pierādīts līdzekļu gūšanas avots, nav pamata apšaubīt, ka šādi ienākumi nav bijuši arī iepriekš, par kuriem nav iesniegti dokumentāri pierādījumi, proti, no konta izdrukas konstatējams, ka mēnesī Braslavā ar kredītkarti Nr.*/kredītkartes numurs/* izņemtā nauda ir apmēram 200 EUR (pārrēķinot pēc Latvijas Bankas kursa), tādējādi tiesa atzina, ka šajā daļā VID nebija pamata neatzīt šo pieteicēja norādīto ienākumu gūšanas avotu.

[5.7] Atzīstot, ka atbildētājs pamatoti atzina Ls 5360 kā pieteicēja ienākumus, savukārt Ls 2000 nepamatoti neatzina par pieteicēja ienākumiem, tiesa konstatēja, ka pieteicēja izdevumi 2005.gadā nav pārsnieguši ieņēmumus.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzina, ka atbildētājs nepamatoti konstatēja slēpto ienākumu 2005.gadā un tādējādi nepamatoti pieteicējam noteica pienākumu veikt maksājumus valsts budžetā par papildus aprēķināto IIN par 2005.gadu Ls 1312,85, IIN soda naudu Ls 656,43 un IIN nokavējuma naudu Ls 569,12, kā arī IIN pārmaksas samazināšanu par Ls 37,52 un ar to saistīto soda naudu Ls 18,76.

Ievērojot to, ka VID darbības mērķis ir noteikt pareizu nodokļu maksājumu lielumu, VID rīcībai ir jābūt tādai, kas ir vērsta ne tikai uz sabiedrības interešu aizsardzību (pareizu un savlaicīgu nodokļu iekasēšanu), bet arī uz privātpersonas tiesību un tiesisko interešu aizstāvēšanu (nepieļaut nepamatotu nodokļu aprēķināšanu un iekasēšanu). Sabiedrības interese iekasēt valsts budžetā obligātos maksājamos nodokļus ir attaisnojama tikai tad, ja privātpersonai, no kuras šie nodokļi tiek iekasēti, tiek nodrošināta tiesiska un taisnīga nodokļu aprēķināšanas un iekasēšanas procedūra.

[5.8] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzina, ka, pieņemot Lēmumu, atbildētājs nav vispusīgi un objektīvi izvērtējis lietas faktiskos apstākļus, kā rezultātā pieņemtais Lēmums daļā par papildus aprēķināto par 2005.gadu IIN, soda naudu un nokavējuma naudu, kā arī pārmaksātā IIN samazināšanu un soda naudu nevar tikt atzīts par pamatotu un pareizu. Līdz ar to Lēmums daļā ir atzīstams par nepamatotu un prettiesisku, tādēļ ir atceļams. Pārējos pieteicēja

norādītos iebildumus tiesa nevērtēja, jo tie nespēj ietekmēt tiesas nolēmumu pēc būtības.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 14.septembra spriedumu daļā, ar kuru atcelts Lēmums daļā, VID iesniedza apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzība pamatota ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[6.1] Tiesa liecinieku *V.F.* un *D.B.* liecības nav vērtējusi kopsakarā ar audita pārbaudē konstatēto un 2005.gada 5.aprīlī noformētā līguma nosacījumiem, proti, liecinieku liecības pēc satura ir savstarpēji pretrunīgas, jo atspoguļo atšķirīgu darījuma faktisko norisi. Turklāt no pieteicēja iesniegtā līguma neizriet, ka aizdevuma summas ir jāatgriež, ieskaitot tās pieteicēja kontā, kas turpretī ir pretrunā ar paša pieteicēja 2008.gada 8.oktobrī auditoriem sniegtajā paskaidrojumā minēto, ka naudu *V.F.* apņēmās aizdot pie nosacījuma, ka pieteicējs kļūst par galvotāju un darījums tika veikts caur galvotāja kontu. Tiesa minēto nav vērtējusi, kā arī nav norādījusi, kādēļ priekšroka dodama liecinieku vispārīgajām un pretrunīgajām liecībām un tiesas sēdē sniegtajiem pierādījumiem, nevis audita pārbaudes laikā konstatētajiem faktiem. Līdz ar to uzskatāms, ka tiesa, pārkāpjot APL 154.panta pirmajā daļā noteikto, nav vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudījusi minētajos personu paskaidrojumos esošus faktus, līdz ar ko nav pamatots pirmās instances tiesas sprieduma 15.1.apakšpunktā secinātais.

[6.2] Sprieduma 15.3.apakšpunktā tiesa secinājusi, ka *L.P.* liecības ir ticamas, arī norādītās summas ir ticamas. Tiesa savus secinājumus ir balstījusi uz tiesas sēdē nopratinātās liecinieces *L.P.* liecībām, papildus norādot, ka liecības apstiprina bankas konta izraksts, no kura redzams, ka Braslavā ar kredītkarti regulāri noņemta nauda, kā arī veikti pirkumi, izsniegtās kredītkartes un pieteicējam izsniegtās Baltkrievijas vīzas. Atbildētājs šādiem tiesas secinājumiem nepiekrīt un norāda, ka tiesa nav ievērojusi APL 103.panta otrajā daļā noteikto. Piešķirot ticamību liecinieces *L.P.* liecībām, tiesa nav ņēmusi vērā to, ka liecinieces minētā saimnieciskā darbība, kas dod peļņu, tika oficiāli reģistrēta tikai 2007.gadā. Turklāt lieciniece nepaskaidroja apstākļus par viņas vai (un) mātes ienākumiem, agrāk strādājot citā tirgū. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka liecinieces liecības ir pretrunīgas, proti, ka *L.P.* naudu pārskaitīja 2005.gadā, kaut gan pati norādīja, ka no 2006.gada janvāra Baltkrievijā tika ieviestas kredītkartes. Tāpat tiesa ir atstājusi bez ievērības apstākli, ka, lai gan lieciniece apgalvo, ka pieteicējam tiek iedota viņas maksājumu karte un pinkods un naudu pieteicējs izņēma pats. Taču lietā nav pierādīts, ka tieši pieteicējs ir tā persona, kura izņēma naudu no *L.P.* bankas konta, it īpaši ņemot vērā apstākli, ka naudas izņemšana notika Baltkrievijā.

[6.3] Ņemot vērā iepriekš minēto, uzskatāms, ka tiesa sprieduma 15.punktā ir nepamatoti secinājusi, ka, ja daļēji ir pierādīts līdzekļu gūšanas avots, nav pamata apšaubīt, ka šādi ienākumi nav bijuši arī iepriekš, par kuriem nav iesniegti dokumentāri pierādījumi, jo ar lietā iegūtajiem pierādījumiem tas neapstiprinās, tādējādi, pretēji pirmās instances tiesas viedoklim, šajā daļā atbildētājam bija pamats neatzīt šo pieteicēja norādīto ienākumu gūšanas avotu. Līdz ar to tiesa nepamatoti sprieduma 16.punktā secināja, ka VID nepamatoti

konstatēja slēpto ienākumu 2005.gadā un tādējādi nepamatoti pieteicējam noteica pienākumu veikt maksājumus valsts budžetā par papildus aprēķināto IIN par 2005.gadu, IIN soda naudu un IIN nokavējuma naudu, kā arī IIN pārmaksas samazināšanu un ar to saistīto soda naudu.

[6.4] Tiesas pieļautie materiālo un procesuālo tiesību normu pārkāpumi ir būtiski un noveda pie lietas nepareizas izspriešanas. Tiesas spriedums daļā ir nepareizs, jo tiesas rīcība neatbilst APL 103. un 107.pantā nostiprinātajam objektīvās izmeklēšanas principam – noskaidrot patiesos lietas apstākļus un panākt tiesisku un taisnīgu lietas izskatīšanu un tiesa nav ievērojusi APL 154.pantā ietverto pienākumu objektīvi un vispusīgi pārbaudīt iesniegtos pierādījumus.

[7] Par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 14.septembra spriedumu daļā, ar kuru pieteikums noraidīts, pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību.

Pieteicējs apelācijas sūdzību pamatojis ar tiem pašiem argumentiem, kas minēti pieteikumā, papildus norādot turpmāk minēto.

[7.1] Tiesa nepareizi novērtēja lietas faktiskos apstākļus, analizējot un pievēršot uzmanību nevis faktiskajiem apstākļiem, kas notika, bet personu, kas bija iesaistīti minētā strīdus dzīvokļa iegādē un privatizācijā, notikušā uztverei, kas nav pieļaujams.

[7.2] Neapstrīdams ir fakts, ka pieteicējs samaksāja *F.S.* atrunāto naudas summu Ls 10 000 apmērā, kas neapšaubāmi ir uzskatāmi par pieteicēja izdevumiem. Tiesa šo faktu uzskatīja par apšaubāmu, jo liecinieku liecībās ir dažas pretrunas. Pieteicējs uzskata, ka šāds tiesas secinājums nav pamatots, savukārt pretrunas liecinieku liecībās, kuras tika sniegtas pēc četriem gadiem, neiznīcina un nepadara šo darījumu par neesošu. Tiesai bija jāvadās no tā, vai varēja vai nevarēja pastāvēt šādi faktiskie apstākļi, ka pieteicējs *F.S.* samaksāja Ls 10 000 par to, ka viņa pieteicējam pārdevusi savas dzīvokļa privatizācijas tiesības, vai šī summa ir reāla vērtība par privatizācijas tiesību pārdošanu.

Lietā nav strīda, ka minētais dzīvoklis ir izvietots Daugavpils centrā, vienā no pilsētas prestižākajām ielām, kur ir izvietoti veikali, tirdzniecības centri, ofisi, valsts un pašvaldību iestādes. Telpu iegāde šajā ielā ir uzskatāma par naudas līdzekļu labu ieguldījumu. Tādējādi F.Stripko, pieprasot no pieteicēja naudas summu Ls 10 000 apmērā, rīkojās atbilstoši tā laika situācijai. Tādēļ lietā nav strīda, ka naudas summa Ls 10 000 apmērā par privatizācijas tiesību pārdošanu ir reāla un adekvāta cena. Savukārt apstāklis, ka darījuma dalībnieku starpā nebija noslēgts rakstisks līgums par privatizācijas tiesību pārdošanu nepadara šo darījumu par spēkā neesošu. Katra puse godprātīgi izpildīja tās saistības, kuras uzņēmās un darījuma dalībniekiem vienam pret otru nebija nekādu pretenziju. Taču minētie apstākļi spriedumā netika vērtēti, kas rezultātā arī noveda pie nepamatota sprieduma taisīšanas, jo pašsaprotami ir arī tas, ka dzīvokļa īrniece *F.S.* pieteicējam neuzdāvināja privatizācijas tiesības, jo viņai bija vajadzīga nauda, lai ārstētos un pēdējos dzīves gadus pavadītu pienācīgos apstākļos, kas viņai arī bija nodrošināti pēc naudas saņemšanas. Ņemot vērā, ka atbildētāja rīcībā nav citu pierādījumu, tiesai naudas summa Ls 10 000 apmērā bija jāvērtē kā pieteicēja izdevumi dzīvokļa īpašuma */adrese/*, kas izvietots pēc

adreses */adrese/*, iegādei. Bez minētās summas Ls 10 000 apmērā pieteicēja izdevumi minētā dzīvokļa privatizācijai ir arī naudas summa Ls 2139,20 apmērā, ko pieteicējs iztērēja, veicot dzīvokļa privatizācijas noformēšanu.

Pastāvot šādiem nodibinātiem un pierādītiem tiesiskiem un faktiskiem apstākļiem, tiesai pienācās tos vērtēt, jo minētais neapšaubāmi pierāda, ka dzīvokļa pārdošanas rezultātā pieteicējam nav bijis reāls ienākums, no kura aprēķināt IIN. Tādējādi tiesas izdarītie secinājumi un veiktais aprēķins neatbilst ne faktiskajiem, ne tiesiskajiem apstākļiem, kas ir par pamatu sprieduma atcelšanai tā pārsūdzētajā daļā.

[8] Atbildētājs rakstveida paskaidrojumā apelācijas instances tiesā norāda, ka pieteicēja apelācijas sūdzību neatzīst un lūdz to noraidīt kā nepamatotu, papildus norādot turpmāk minēto.

[8.1] Pieteicējs apelācijas sūdzībā nav norādījis, kā tieši ir izpaudusies pirmās instances tiesas nepareizība faktisko apstākļu noskaidrošanā, jo gan no Lēmuma, gan no tiesas sprieduma 15.2.apakšpunkta nepārprotami izriet, ka iestāde un tiesa ir vērtējusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, to pieļaujamību ne tikai no ekonomiskās būtības viedokļa, bet arī no juridiskās formas aspekta. Turklāt rakstveida pierādījumus tiesa ir vērtējusi kopsakarā ar fizisko personu paskaidrojumiem, kuri sniegti iestādē, kā arī tiesas sēdē.

Pierādījumi tiesai ir jāvērtē kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā, ievērojot APL 154.panta pirmajā daļā noteikto, proti, tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta un loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem. Turklāt tiesai ir jāņem vērā arī APL 161.panta pirmo daļu, kurā noteikts, ka administratīvā procesa dalībnieka paskaidrojumi, kas satur ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņa prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi pārbaudīti un novērtēti pierādījumi. Līdz ar to pieteicēja norāde, ka uzmanības pievēršana strīdus dzīvokļa iegādē un privatizācijā iesaistītām personām nav pieļaujama, ir nepamatots un noraidāms.

[8.2] Atbildētājs nepiekrīt apelācijas sūdzībā norādītajam, ka tiesai bija jāvadās no tā, vai varēja pastāvēt tādi faktiskie apstākļi, ka pieteicējs *F.S.* samaksāja naudu Ls 10 000 apmērā par to, ka *F.S.* viņam pārdevusi savas dzīvokļa privatizācijas tiesības, vai šī summa ir reāla vērtība par privatizācijas tiesību pārdošanu.

Pretēji pieteicēja viedoklim, atbildētājs uzskata, ka tiesa ir vadījusies no lietā konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem, kuri konkrētajā gadījumā pastāvēja juridisko dokumentu noformēšanas brīdī, kā to norādīja liecinieki, un secinājusi, ka lietā esošā informācija un pierādījumi par Ls 10 000 samaksu *F.S.* ir pretrunīga, ka lietā nav pierādīts, ka pieteicējs kā kompensāciju par atteikšanos no privatizācijas tiesībām būtu samaksājis *F.S.* Ls 10 000.

Attiecībā uz pieteicēja argumentu, vai summa Ls 10 000 ir reāla vērtība par privatizācijas tiesību pārdošanu, atbildētājs norāda, ka tiesa spriedumā norādījusi, ka lietā viens no strīdus priekšmetiem ir par to, vai VID pamatoti aprēķināja IIN no nekustamā īpašuma */adrese/* atsavināšanas 2006.gadā. Turklāt

tiesa sprieduma 15.punktā ir norādījusi, ka, kā konstatējams no lietas materiāliem un pieteicēja pārstāves tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, pieteicējs uzskata, ka VID nepamatoti Ls 10 000 neatzina kā kompensāciju *F.S.* Līdz ar to pieteicējs pats norāda uz šādas konkrētas summas iekļaušanu izdevumos. Tādējādi atbildētājs uzskata, ka minētie pieteicēja argumenti ir noraidāmi kā nepamatoti.

[8.3] Pieteicēja apelācijas sūdzībā norādījis, ka apstāklis, ka darījuma dalībnieku starpā nebija noslēgts rakstisks līgums par privatizācijas tiesību pārdošanu, nepadara šo darījumu par spēkā neesošu un minētie apstākļi tiesas spriedumā netika vērtēti, kas rezultātā arī noveda pie nepamatota sprieduma taisīšanas. Attiecībā uz minēto norādāms, ka pieteicējs nav pilnībā izpratis tiesas sprieduma motivāciju un pierādījumu pārbaudi un novērtēšanu. Bez tam līdzšinējā praksē ir atzīts, ka VID, īstenojot likumā noteikto kompetenci kontrolēt nodokļu iekasēšanu, nav jāiejaucas personu privāttiesiskos darījumos, bet gan jāvērtē nodokļu maksātāju uzrādītie attaisnojuma dokumenti, kas no VID puses arī tika izdarīts *(sk., piem., Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2005.gada 15.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-354).*

[9] Uz tiesas sēdi 2012.gada 12.septembrī pieteicējs un pieteicēja pārstāve nav ieradusies. Tiesa atzina, ka lietu iespējams izskatīt bez pieteicēja un viņa pārstāves klātbūtnes. 2012.gada 24.maija tiesas sēdē pieteicēja pārstāve uzturēja pieteikumu un apelācijas sūdzību saskaņā ar iepriekš norādītajiem argumentiem, kā arī minētajā tiesas sēdē pēc pieteicēja pārstāves lūguma kā liecinieces tika nopratinātas *I.M.* un *G.K.*

VID tiesas sēdē 2012.gada 12.septembrī uzturēja apelācijas sūdzību saskaņā ar iepriekš norādīto argumentāciju. Tiesas sēdē kā liecinieks tika nopratināts *F.F.*

Motīvu daļa

[10] Uzklausījusi administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir daļēji pamatota, daļēji pamatota ir arī VID apelācijas sūdzība.

[11] Ar Lēmumu pieteicējam veikts IIN uzrēķins par slēptajiem ienākumiem un par dzīvokļa */adrese/* pārdošanu.

[12] Saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 2.panta 3.punktu, 9.panta pirmās daļas 19.punkta c) apakšpunktu, nekustamā īpašuma pārdošana, ja tā ir izdarīta mazāk kā 12 mēnešus pēc īpašuma iegādes, ir apliekams darījums. Strīds lietā nav par to, ka darījums ir apliekams ar IIN, bet par to, kāda summa ir apliekama ar IIN.

Apgabaltiesa konstatē turpmāk norādītos faktiskos apstākļus.

[12.1] Valsts amatpersonas deklarācijā par 2005.gadu, kas iesniegta VID 2006.gada 15.martā *(skatīt lietas 2.sējuma 87.-100.lapa)*, pieteicējs uzrāda, ka ir

guvis Ls 19 000 ienākumus no *F.F.* par dzīvokļa */adrese/* pārdošanu. Kā darījuma veids ir norādīts pilnvarojuma akts par pilnvarojuma izsniegšanu *F.F.*

Ar lietā esošajiem pierādīšanas līdzekļiem *(lietas 1.sējuma 98.lapa)* apgabaltiesa konstatē, ka pilnvarojuma akts sastādīts pie notāra 2005.gada 14.novembrī. Pilnvarojuma aktā norādīts, ka pieteicējs pilnvaro *F.F.* pārdot dzīvokli */adrese/*.

[12.2] Saskaņā ar zemesgrāmatas datiem 2006.gada 2.februārī tiek slēgts darījums par dzīvokļa atsavināšanu *I.F.* par Ls 10 000. Darījums tika veikts, izmantojot pieteicēja 2005.gadā izdoto pilnvaru.

Apgabaltiesas vērtējumā, lai arī formāli 2006.gada 2.februāra pirkuma līgums tika noslēgts starp pieteicēju un *I.F.*, faktiski šis darījums notika starp *F.F.* un *I.F.*, un pieteicējs no šī darījuma ienākumus neguva. Šāds tiesas secinājums balstās uz turpmāk minētajiem pierādījumiem.

[12.2.1] Pieteicējs 2006.gada valsts amatpersonas deklarācijā norāda, ka dzīvokļa */adrese/* pārdošana tika noformēta 2006.gadā, bet ienākumi Ls 19 000 saņemti 2005.gadā *(skatīt lietas 2.sējuma 60.lapu)*, proti, pieteicējs 2006.gada deklarācijā neuzrāda ienākumu summu Ls 10 000, bet apstiprina, ka darījuma summa ir Ls 19 000, kas tika deklarēta jau 2005.gadā.

[12.2.2] Arī 2008.gada 2.septembra sākuma sarunas protokolā *(lietas 1.sējuma 52.lapa)* pieteicējs 8.punktā norāda, ka privatizēja dzīvokli */adrese/* par Ls 12 000, un pārdeva 2005.gadā par Ls 19 000.

[12.2.3] 2012.gada 12.septembra tiesas sēdē nopratināts kā liecinieks *F.F.* liecināja, ka noslēdzis darījumu ar *V.P.* par dzīvokļa iegādi. Darījums notika tādā veidā, ka *F.F.* samaksāja naudu (precīzu summu neatceras), bet pieteicējs izsniedza pilnvaru par tiesībām rīkoties ar dzīvokli.

Uz tiesas jautājumu, vai darījums ar *V.P.* vēlāk tika pārslēgts un atmaksāta daļa no samaksas, liecinieks norādīja, ka darījums ar *V.P.* tā arī beidzās, un nekādas summas atmaksātas netika. Tādējādi arī *F.F.* apstiprināja faktu, ka darījums ir noticis atbilstoši tam, kā to valsts amatpersonas deklarācijās 2005., 2006.gadā norādīja pieteicējs.

[12.3] No sprieduma [12.1], [12.2] minētajiem faktiskajiem apstākļiem secināms, ka pieteicējs guvis apliekamus ienākumus 2005.gadā Ls 19000 apmērā no nekustamā īpašuma pārdošanas.

Tiesa nepiešķir ticamību pieteicēja vēlāk sniegtajiem paskaidrojumiem, ka īpašuma pārdošanas summa bija tikai Ls 10 000, jo šāda veida paskaidrojumi ir pretrunā gan ar iepriekš sniegto informāciju, gan arī ar liecinieka *F.F.* liecībām. Tāpat grūti ir izskaidrojams, kādēļ pieteicējam būtu jāpārdod dzīvoklis par Ls 10 000, ja pats pieteicējs norāda, ka iegādes izdevumi bija lielāki par Ls 12 000.

[13] No pieteicēja gūtajiem ienākumiem ir jāatskaita izdevumi, kas pieteicējam radās saistībā ar dzīvokļa iegādi.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs ir apmaksājis dzīvokļa privatizācijai nepieciešamos izdevumus Ls 2139,2. Tādējādi pieteicēja apliekamie ienākumi ir samazināmi par šo summu. Strīds lietā ir par to, vai pieteicējam ir bijuši izdevumi Ls 10 000, kas radušies kā maksājums *F.S.* par atteikšanos no tiesībām privatizēt dzīvokli uz sava vārda. Izvērtējot lietas materiālos esošos

pierādījumus to kopsakarībā, tiesa atzīst, ka par ticamiem ir atzīstami arī izdevumi Ls 10 000 apmērā. Apgabaltiesas vērtējums balstās uz turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[13.1] Privatizācijas tiesību nodošana citai personai pēc sava rakstura ir pielīdzināma īpašuma atsavināšanai. No lietas materiāliem neizriet, ka *F.S.* būtu pamats pieteicējam uzdāvināt iepriekš minētās privatizācijas tiesības. Līdz ar to jau paša darījuma būtība norāda uz to, ka vajadzēja būt maksai par dzīvokļa privatizācijas tiesību iegūšanu.

[13.2] Pieteicēja norādītā summa Ls 10 000 par dzīvokli ir atzīstama par ticamu, ņemot vērā, ka dzīvoklis atrodas Daugavpils pilsētas centrā.

[13.3] Lietas materiālos atrodas *I.K.*, *O.K.*, *G.K.* liecības, kas apliecina, ka *F.S.* piekrita pārdot dzīvokli un pārcelties uz dzīvi pie šīs ģimenes, kura uzņēmās rūpes par *F.S.* (*F.S.* ir *G.K.* māsa). Tā *G.K.* 2012.gada 24.maija tiesas sēdē liecināja, ka regulāri gāja pie *F.S.*, samaksāja par dzīvokli, nopirka produktus. *F.S.* dzīvoja kopā ar dēlu. Dēls regulāri lietoja alkoholu un atņēma *F.S.* naudu. Dzīvoklī bija liela netīrība. *F.S.* lūdza *G.K.*, lai ņem viņu pie sevis. Pēc pārvešanas *F.S.* uzreiz iedeva *G.K.* Ls 2000. Pēc *F.S.* nāves tika sadalīta summa Ls 7 000.

O.K. 2010.gada 11.maija tiesas sēdē liecināja, ka *F.S.* ir vecāsmātes māsa. *F.S.* tobrīd bija slima un nestaigāja, tādēļ lūdza, lai viņu pārved dzīvot pie viņas māsas. Tā kā *O.K.* nebija pieredze dzīvokļu privatizācijas un pārdošanas jautājums, viņš lūdza palīdzību pieteicējam. *O.K.* vienojās ar pieteicēju, ka dzīvokļa pārdošanas summa būs Ls 10 000. Summa tika samaksāta pa daļām (divas reizes pa Ls 5000). Līdzīgas liecības sniedza arī *I.K.*

Liecinieku liecības kopumā norāda, ka pirkuma summa bija norunāta Ls 10 000, kas arī tika samaksāta. Liecinieks *O.K.* arī norādīja, ka piedalījās darījuma noslēgšanā un faktiski pārstāvēja *F.S.* intereses, tai skaitā vienojās par summu ar pieteicēju.

[13.4] Apgabaltiesai nav pamata neticēt liecinieku liecībām, jo liecības ir detalizētas un saskanīgas, kā arī apgabaltiesa neatrod argumentus, kas norādītu uz šaubām par liecinieku liecību patiesumu.

G.K., *I.K.*, *O.K.* kopumā uzņēmās rūpes par *F.S.*, proti, piekrita, ka *F.S.* dzīvos pie lieciniekiem pēc dzīvokļa pārdošanas. Apgabaltiesa atzīst par ticamu, ka šāda piekrišana tika dota vienlaicīgi ar privatizācijas tiesību atdošanu pieteicējam. Darījuma slēgšanas loģika ļauj atzīt par ticamu, ka *O.K.*, *G.K.*, *I.K.* bija iesaistītas dzīvokļa pārdošanas darījumā un zināja gan darījuma slēgšanas apstākļus, gan arī darījuma summu. Pretējā gadījumā nav atrodams saprātīgs izskaidrojums, kādā veidā bez šo personu piekrišanas varēja notikt *F.S.* dzīvesvietas maiņa.

[13.5] Pieteicējs konsekventi, sākot jau ar audita sākumsarunas protokolu, norāda, ka kopējie izdevumi ir aptuveni Ls 12 000 *(skatīt lietas 1.sējuma 69.lapu)*. Tādējādi palielinās ticamība, ka sniegtie paskaidrojumi ir patiesi.

[14] Apkopjot sprieduma [12], [13] punktā norādīto, apgabaltiesa secina, ka par dzīvokļa */adrese/*, */adrese/* pārdošanas darījumu pieteicējam ir pienākums maksāt IIN Ls 1715,20 apmērā ((19000-10000-2139,2) *25%= 1715,20).

[15] VID ir veicis pieteicēja skaidrās naudas kustības izpēti 2005.gada ietvaros, izmantojot banku kontu izrakstus un konstatējis, ka pieteicējs ir veicis skaidras naudas iemaksas bankas kontā, pārsniedzot skaidrās naudas summas, kas saskaņā ar aprēķiniem varēja būt pieteicēja rīcībā.

Pieteicējs ir sniedzis paskaidrojumus, ka iemaksātās summas ir saņemtas no *D.B.* un saistītas ar iepriekš noslēgto aizdevuma līgumu. Lietā ir iesniegts līgums *(lietas 1.sējuma 195.-199.lapa),* saskaņā ar kuru *V.F.* sniedz aizdevumu 10 000 USD *D.B.*, bet *V.P.* uzņemas galvot par *D.B.* saistībām. Lietā kā liecinieki nopratināti *V.F.* un *D.B.* Vērtējot iepriekš minētos pierādījumus to kopsakarībā, apgabaltiesa nepiešķir ticamību pieteicēja iesniegtajiem pierādījumiem un liecinieku liecībām par darījumu starp pieteicēju un *D.B.* un *V.F.* Šāds apgabaltiesas secinājums balstās uz turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[15.1] Pieteicējs audita ietvaros sākotnēji sniedza rakstveida paskaidrojumus, kas ir pretēji vēlāk sniegtajiem dokumentiem un liecinieku liecībām, proti, pieteicējs norādīja, ka iemaksas kontā 2005.gada 20.maijā un 25.maijā tika veiktas pēc *V.F.* lūguma. Nauda tika saņemta Daugavpilī no pieteicējam nezināmas personas.

Apgabaltiesas vērtējumā atšķirības paskaidrojumos nevar tikt izskaidrotas ar neapzinātu kļūdīšanos. Sākotnējā paskaidrojumā pieteicējs norāda, ka naudas summa tiek saņemta no pieteicējam nezināmas personas, savukārt vēlāk šī persona ir labi pazīstama persona *D.B.* Tāpat atšķirīgi ir raksturota darījuma būtība, proti, sākotnēji tiek norādīts, ka iemaksa kontā tika veikta pēc *V.F.* lūguma, proti, paņemta nauda no nepazīstamas personas un pārskaitīta *V.F.*, kurš tobrīd nebija Daugavpilī. Savukārt vēlāk tiek sniegti paskaidrojumi, ka pieteicējs pārskaitīja naudu saistībā ar noslēgto līgumu starp pieteicēju *D.B.* un *V.F.*

[15.2] Vērtējot pieteicēja iesniegtā līguma tekstu, var pieņemt, ka aizdevums tiek izsniegts *D.B.* Līdz ar to arī saistību izpilde būtu jāveic *D.B.*, veicot pārskaitījumu uz *V.F.* bankas kontu. Tāpat var konstatēt, ka *V.F.* nav tikusi pārskaitīta visa kontā iemaksātā summa. Līdz ar to var secināt, ka naudas kustība neatbilst iesniegtā līguma saturam.

[15.3] Liecinieks *D.B.* 2010.gada 4.februāra tiesas sēdē liecināja, ka *V.F.* pa daļām iedeva 10 000 dolārus. Nauda bija nepieciešama īpašuma iegādei. Līgums tika noslēgts brīdī, kad tika nodota nauda. Summu atdeva pa daļām, jo, saņemot kredītu, visu summu uzreiz nevar izņemt. Līgumu *D.B.* saplēsa pēc naudas atdošanas.

Liecinieks *V.F.* liecināja, ka nauda nodota divās daļās *D.B.*, klātesot pieteicējam.

Liecinieku *D.B.* un *V.F.* liecības, lai arī savstarpēji ir līdzīgas, tomēr tās neļauj novērst iepriekš konstatētās šaubas, proti, pieteicēja sākotnējie paskaidrojumi VID ir būtiski atšķirīgi, līgums netika ilgstoši iesniegts, naudas kustība bankas kontos neatbilst līguma saturam.

[16] Apgabaltiesas vērtējumā lietā esošie pierādījumi nav pietiekami, lai konstatētu, ka pieteicējs ir saņēmis 2005.gada maijā kontā iemaksātās summas no radiniekiem.

Pieteicēja slēpto ienākumu konstatēšana ir saistīta ar divu lielāku summu iemaksu kontā. Līdz ar to būtu jāsniedz pierādījumi, ka radinieki pieteicējam izsniedza tieši šādas summas 2005.gada maijā. Lietā ir iesniegti kontu izraksti par 2006.gadu, kas nav attiecināmi uz izskatāmo periodu.

Lieciniece *L.P.* liecināja, ka pieteicējs ir stāstījis, ka viņam ir grūti, un tādēļ viņa deva naudu 200 eiro, kad tikās. Naudas došana aizsākās 2005.gadā. *L.P.* dzīvo Borisovā, kas ir netālu no Minskas un brālis brauca ciemos divas, trīs reizes gadā.

Apgabaltiesas vērtējumā šīs liecības neapstiprina divu lielāku summu izsniegšanu 2005.gada maijā. Tiesa arī kritiski vērtē lieciniece liecības, jo faktiski nav konstatējams, ka pieteicējam bija tik grūti sadzīves apstākļi, lai būtu nepieciešams saņemt palīdzību no radiniekiem.

[17] Apkopjot iepriekš minēto, apgabaltiesa secina, ka VID pamatoti ir noteicis pieteicējam pienākumu maksāt IIN par dzīvokļa */adrese/* atsavināšanu Ls 1717,52 apmērā, kā arī par slēptajiem ienākumiem Ls 1350,37 (5401,5*25%=1350,37). Ņemot vērā, ka audita ietvaros konstatēta IIN nodokļa pārmaksa Ls 37,52 apmērā, tad pieteicējam ir nosakāms pienākums iemaksāt budžetā IIN Ls 3028,05 apmērā.

[18] Atbildētājs nokavējuma naudu aprēķinājis, pamatojoties uz likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 31.^{3}panta pirmo daļu redakcijā, kas stājās spēkā 2007.gada 11.decembrī.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 31.^{3}panta redakcija, kas bija spēkā, kad pieteicējam radās pienākums samaksāt budžetā nodokli par 2005.gadu, noteica:

1) ja maksātājs, pārkāpdams šā likuma prasības, nav aprēķinājis nodokli no visa apliekamā ienākuma, kas atbilstoši šim likumam ir apliekams ar nodokli, viņam ir jāsamaksā iztrūkstošā nodokļa summa un soda nauda iztrūkstošās nodokļa summas apmērā (panta pirmā daļa);

2) maksātājam nesamaksātā (iztrūkstošā) nodokļa summa un soda nauda jāsamaksā 30 dienu laikā no dienas, kad saņemts nodokļu administrācijas lēmums par to. Ja maksājumi šajā laikā nav veikti, par katru nokavēto maksājumu izdarīšanas dienu, sākot ar 31.dienu pēc nodokļu administrācijas lēmuma saņemšanas, tiek aprēķināta citastarp nokavējuma nauda no nesamaksātās (iztrūkstošās) nodokļa summas un soda nauda (panta otrā daļa).

Ar 2007.gada 8.novembra grozījumiem likumā „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 31.^{3}pantā tika izdarīti šādi grozījumi: pirmajā daļā vārdi „un soda nauda iztrūkstošās nodokļa summas apmērā" tika aizstāti ar vārdiem "nokavējuma nauda un soda nauda atbilstoši likumā „Par nodokļiem un nodevām" noteiktajam apmēram", kā arī tika izslēgta panta otrā daļa.

Senāts savā praksē ir atzinis, ka likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" normas, skatot tās kopumā, ņemot vērā arī VID konsekvento praksi šo

normu piemērošanā, un tiesiskās drošības apsvērumi ir pamats atzīt, ka nokavējuma naudas aprēķins par laiku, sākot no nodokļu samaksas pienākuma iestāšanās, gadījumā, ja nodokļu maksātājs ir samazinājis apliekamo ienākumu, ir pieļaujama tikai līdz ar 2007.gada 8.novembra grozījumu likumā „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" spēkā stāšanās brīdim, turklāt grozījumi nav attiecināmi uz laiku pirms to spēkā stāšanās (*sk., piemēram, 2011.gada 14.oktobra sprieduma lietā Nr.SKA-245/2011 18.punktu, 2011.gada 1.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-107/2011 12.-17.punktu*).

Līdz ar to Lēmums daļā, ar kuru pieteicējam aprēķināta nokavējuma nauda par 2005.gadā gūtajiem ienākumiem par laiku līdz 2007.gada 10.decembrim, ir prettiesisks un atceļams.

Tādējādi pieteicēja nokavējuma nauda ir aprēķināma par periodu no 2007.gada 10.decembra līdz 2008.gada 2.septembrim (265 dienas), kas rezultātā veido Ls 406,19 (Ls 3065.57 x 265 x 0,05%).

[19] Atbildētājs ir aprēķinājis soda naudu, pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta trešo daļu un 32.^{3}panta pirmo daļu (*redakcijā, kas bija spēkā Lēmuma pieņemšanas laikā*), kas noteic, ka soda nauda tiek noteikta 50 procentu apmērā no nedeklarētās budžetā iemaksājamās nodokļu summas (vai 50 procentu apmērā no deklarētās pārmaksātās nodokļu summas).

No minētās normas izriet, ka atbildētājam, lemjot par soda naudas piemērošanu, bija jāizdod obligātais administratīvais akts, proti, iestājoties normā norādītajiem apstākļiem, bija jānoteic konkrēts soda naudas apmērs. Apgabaltiesas vērtējumā pieteicējam vajadzēja apzināties, ka viņš nav ievērojis nodokļu likumdošanu, līdz ar to sods atzīstams par samērīgu izdarītā pārkāpuma raksturam. Ievērojot minēto, atzīstams, ka atbilstoši aprēķinātajam IIN, Lēmumā pamatoti noteikta soda nauda 50 % apmērā.

[20] Administratīvās rajona tiesas spriedums nav pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

daļēji apmierināt *V.P.* pieteikumu.

Atstāt spēkā Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2009.gada 8.aprīļa lēmumu Nr.19.1/8315 daļā, ar kuru pieteicējam samazināta nodokļu pārmaksa Ls 37,52 apmērā un noteikta soda nauda Ls 18,76 apmērā, kā arī uzlikts pienākums veikt maksājumus valsts budžetā par papildus aprēķināto iedzīvotāju ienākuma nodokli Ls 3028,05, soda naudu Ls 1514,02 apmērā un nokavējuma naudu Ls 406,19 apmērā.

Pārējā daļā atcelt Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2009.gada 8.aprīļa lēmumu Nr.19.1/8315.

Uzlikt par pienākumu Latvijas Republikai atmaksāt *V.P.* viņa samaksāto valsts nodevu Ls 30 apmērā.

Spriedumu 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	*(paraksts)*	V.Poķis
Tiesneses	*(paraksts)*	I.Amona
	(paraksts)	S.Liniņa

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnesis V.Poķis
Rīgā, 2012.gada 5.oktobrī.